

บทบรรณาธิการ

การเมืองสร้างสรรค์ (Creative Politics) หนึ่งในตัวแปรที่สำคัญของพัฒนาการทางการเมือง (Political Development) อันถือเป็นกระบวนการที่นำไปสู่การสร้างสรรค์ของสถาบันทางการเมือง องค์การและระเบียบต่างๆที่จะสามารถมีค่านิยมของตนเองและมีเสถียรภาพ อันประกอบไปด้วยความสามารถที่จะปรับตัว มีความสลับซับซ้อน มีอิสระพอสมควร และมีความเป็นปึกแผ่น วารสารการเมืองการปกครองปีที่ 10 ฉบับที่ 1 จึงเริ่มต้นศักราชใหม่ด้วยการตีพิมพ์เนื้อหาและสาระทางวิชาการที่ได้ผ่านการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อให้เกิดขึ้นซึ่งเนื้อหาสาระอันสะท้อนการเมืองสร้างสรรค์ (Creative Politics) ผ่านบทความ ภายใต้ประเด็นหลักคือ **การเมืองสร้างสรรค์ (Creative Politics)** เพื่อเป็นฐานข้อมูล องค์ความรู้ อันเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาต่อยอดเพื่อนำไปสู่พัฒนาการทางการเมืองต่อไป

วารสารการเมืองการปกครองปีที่ 10 ฉบับที่ 1 นี้จึงประกอบไปด้วยบทความวิจัย บทความวิชาการ และบทวิจารณ์หนังสือ รวม 14 บทความ และ 1 บทวิจารณ์หนังสือโดยแยกพิจารณาเป็นรายประเด็นย่อยภายใต้ประเด็นหลักดังนี้

การเมืองสร้างสรรค์ประเด็นการเมืองการปกครอง (Creative Politics for Politics and Governance) สะท้อนให้เห็นถึงการเมืองสร้างสรรค์ (Creative Politics) ผ่านมุมมองคุณธรรมของผู้ปกครอง การเคลื่อนไหวทางการเมืองผ่านรูปแบบสัญลักษณ์ การพัฒนาองค์กรเครือข่ายภาคประชาชน และรวมถึงการเมืองการปกครองแบบมีส่วนร่วม

จักรพงศ์ รัตนวงศ์ สะท้อนให้เห็นถึงคุณธรรมของผู้ปกครองของจอมพลถนอม กิตติขจร ตามกรอบทฤษฎีของนิโคโล มาเคียเวลลี ซึ่งสรุปว่านิโคโล มาเคียเวลลี ได้นำเสนอคุณธรรมผู้ปกครองที่ยึดเอาวิธีการบริหารภายใต้บริบททางสังคมการเมืองอิตาลีที่ไร้เสถียรภาพ โดยยกตัวอย่างการใช้คุณสมบัติผู้ปกครอง วิธีปฏิบัติโดยผู้ปกครองของ ซีซาร์ บอร์เจีย ผู้ซึ่งขึ้นสู่อำนาจโดยพึ่งพาบุคคลอื่นและโชคชะตาที่ดี ในส่วนของ จอมพลถนอม กิตติขจร ก็ได้ขึ้นสู่อำนาจในฐานะนายกรัฐมนตรีท่ามกลางสถานการณ์ทางสังคมการเมืองไทยที่ไร้เสถียรภาพ และใช้คุณสมบัติของผู้ปกครอง วิธีปฏิบัติโดยผู้ปกครองที่ขึ้นสู่อำนาจทางการเมืองโดยพึ่งพาบุคคลอื่นและโชคชะตาที่ดี อันสอดคล้องกับคุณธรรมผู้ปกครองตามทฤษฎีของ นิโคโล มาเคียเวลลี

แพรวพรรณ ปานนุช และอัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว กล่าวว่า จากที่มาและคุณสมบัติของสัญลักษณ์ทำให้ หน้ากาก กาย ฟอว์กส์ มีจุดเด่นแตกต่างจากสัญลักษณ์ทางการเมืองในอดีต โดยสามารถใช้กับวิธีการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ เช่น การสวมหน้ากากระหว่างการชุมนุม การใช้เป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มและบทบาทความเป็นสากลในการสื่อสารประเด็นความขัดแย้งทางการเมืองของไทย เป็นต้น

เทพรัตน์ ทิมลเสถียร และ กมลพร สอนศรี พบว่า ประเทศไทยมีประเด็นกฎหมายที่สนับสนุนการจัดตั้งองค์กรเครือข่ายจิตอาสาภาคประชาชนที่ทำการตรวจสอบเนื้อหาในเบื้องต้น ซึ่งทางสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งองค์กรเครือข่ายฯ ร่วมกันกับองค์กรวิชาชีพสื่ออื่นๆ โดยทำหน้าที่เป็นองค์กรกลางในดูแล สนับสนุน และผสานเครือข่ายให้กับองค์กรเครือข่ายจิตอาสาฯ พร้อมทั้งเป็นสื่อกลางในการจัดทำเว็บไซต์รวบรวมองค์กรเครือข่ายจิตอาสาเข้าด้วยกัน อีกทั้งใช้เป็นกลไกในการรับเรื่องร้องเรียนเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ กสทช. ควรมีการสนับสนุนการจัดตั้งองค์กรเครือข่ายจิตอาสาฯ โดยให้มีบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจน และองค์กรเครือข่ายจิตอาสาที่เหมาะสมในประเทศไทย ควรมีองค์กรที่เป็นผู้รับผิดชอบหลักในการสนับสนุน ดูแลและรับผิดชอบเครือข่ายจิตอาสาในการตรวจสอบเนื้อหารายการทางวิทยุและโทรทัศน์ และควรมีแนวทางเพื่อที่จะเชิญชวนคนรุ่นใหม่ให้เข้ามาเป็นจิตอาสามากขึ้น องค์กรเครือข่ายจิตอาสาที่จัดตั้งควรมีนักวิชาการหรือผู้ที่มีความน่าเชื่อถือ และได้รับการวางใจจากเครือข่ายจิตอาสา

สิทธิโชค ลางกุลานนท์ ร่วมกับ อรรถพจน์ บัวงาม และนลินา ไชยะ กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการจัดการความขัดแย้งเชิงสมานฉันท์ภายใต้แนวคิดยุติธรรมชุมชน กรณีศึกษาเครือข่ายยุติธรรมชุมชน อำเภอนวมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา นั้น ประกอบด้วย 1) ด้านเครือข่ายศูนย์ยุติธรรมชุมชน ที่มีที่ตั้งในชุมชน สะดวกแก่การบริการ การดำเนินงานไม่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่าย การดำเนินงานมีลักษณะเป็นเครือข่าย และได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงยุติธรรม 2) ด้านบุคลากรมีบุคลากรที่ได้รับความน่าเชื่อถือในความเป็นกลาง มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการจัดการความขัดแย้ง ตลอดจนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง มีความเต็มใจในการปฏิบัติหน้าที่ เข้าใจในสภาพแวดล้อมของชุมชน มีประสบการณ์ในการดำเนินงานด้านการจัดการความขัดแย้ง รวมทั้งมีการทำงานเป็นทีมในรูปแบบของคณะทำงาน 3) ด้านคู่ขัดแย้ง เข้าร่วมกระบวนการด้วยความยินยอม ยอมรับการดำเนินการและให้ความเชื่อถือต่อการดำเนินงานของเครือข่ายยุติธรรมชุมชน และให้ความสำคัญกับการรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน 4) ด้านกระบวนการจัดการความขัดแย้ง เครือข่ายยุติธรรมชุมชนมีหลากหลายวิธีการสามารถปรับใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ การดำเนินงานมีความโปร่งใสและมีการสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้เกี่ยวข้อง ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในกระบวนการนำไปสู่ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกระบวนการของคู่ขัดแย้ง ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการความขัดแย้งเชิงสมานฉันท์พบว่า เครือข่ายยุติธรรมชุมชนดำเนินการโดยไม่ได้รับงบประมาณจากภาครัฐ ส่งผลต่อการขาดแคลนงบประมาณ เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และการพัฒนา การดำเนินงานไม่มีกฎหมายรองรับ ทำให้บางครั้งขาดอำนาจในการบังคับให้เป็นไปตามข้อตกลง การดำเนินงานมีลักษณะการอาศัยบารมีของผู้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย อาจมีการนำความสัมพันธ์ส่วนตัวมาเป็นปัจจัยในการจัดการความขัดแย้ง มีบุคคลที่สามหรือหน่วยงานภายนอกเข้ามาแทรกแซงทำให้การดำเนินงานไม่สามารถทำให้ความขัดแย้งยุติลงได้ บุคลากรขาดแรงจูงใจในรูปแบบของค่าตอบแทน และขาดความมั่นคงในการทำงาน รวมทั้งบางกรณีคู่

ขัดแย้งมาจากภายนอกชุมชน ไม่มีความผูกพันกับชุมชน ทำให้ไม่เกิดความรู้สึกที่จะสมานฉันท์กับเพื่อชุมชน แต่กลับมุ่งแพ้ชนะไม่ยอมกัน

ศิริพร แยมนิล กล่าวว่า การศึกษาแบบมีส่วนร่วมขององค์กรในชุมชน ต้องกลับสู่รากฐานเดิม คือ ต้องให้ชุมชนเป็นแกนกลางในการค้นหาความต้องการของชุมชน และการจัดกิจกรรมในสิ่งที่มีความต้องการของชุมชนนั้นๆ จึงจะสร้างความพอใจและสามารถทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมได้ดีที่สุด และจากการวิเคราะห์บทเรียนชุมชนลำพญา ทำให้พบว่าการดำเนินโครงการพัฒนาใดๆควรใช้ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Plan-Act-Observe-Reflect) นอกจากนี้ ควรมีการทำความเข้าใจกับปัญหา ศึกษาสาเหตุของปัญหา และมีการระดมสมองจากผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์และทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีการวางแผน ปฏิบัติตามแผน เพื่อแก้ไขปัญหาคือพัฒนาสิ่งที่มีอยู่ให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์ต่อชุมชนและส่วนรวม

ธีรพล พงษ์บัว และ อัษฎกรณ์ วงศ์ปรีดี กล่าวว่า กระบวนการที่ก่อให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือเนื่องจากปัญหาน้ำท่วมพื้นที่การเกษตรในฤดูฝน เกษตรกรจึงเปลี่ยนมาทำนาปรังทดแทนได้ การสนับสนุนสถานีสูบน้ำและคลองชลประทานจากกรมชลประทาน แม้จะมีระบบชลประทานแต่ไม่สามารถดำเนินการต่อได้เนื่องจากกรมชลประทานและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ไม่มีงบประมาณ ปัญหาดังกล่าวเริ่มได้รับแก้ไขเมื่อมีการวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นซึ่งเกษตรกรร่วมกันวิจัย มีการพูดคุยหาทางออกร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเกิดข้อตกลงร่วมกันโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานีเข้ามารับถ่ายโอนภารกิจจากกรมชลประทาน ขณะที่รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือมี 2 รูปแบบ คือ 1) เครือข่ายความร่วมมือเชิงปฏิบัติการ เป็นความร่วมมือระหว่างเกษตรกร เกิดการรวมกลุ่มเกษตรกร โดยเกษตรกรเป็นผู้แสดงบทบาทหลักในการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตร 2) เครือข่ายความร่วมมือเชิงนโยบาย เป็นความร่วมมือระหว่าง องค์การบริหารส่วนจังหวัดอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย เครือข่ายนี้มีบทบาทสำคัญในฐานะผู้สนับสนุน ด้านความรู้ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากร และงบประมาณ โดยเครือข่ายความร่วมมือทั้งสองรูปแบบทำให้เกษตรกรและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการพัฒนาเชิงการบริหารจัดการและเสริมสร้างจิตสำนึกความเป็นพลเมือง กระบวนการทำงานแบบเครือข่ายความร่วมมือจึงเป็นกลไกสำคัญในการเสริมสร้างและพัฒนากิจการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรโดยชุมชน

นอกจากนั้นแล้ว **นางค์ คันธมธุรพจน์** ร่วมกับ **กานดา ปิยะจันทร์** และ **สุวิทย์ วิบุลผลประเสริฐ** ได้เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพระหว่างประเทศไทยและต่างประเทศ โดยสรุปว่า ประเทศไทยกำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ขั้นตอนการกำหนดแนวทางการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (scoping stage) ซึ่งเหมือนกับเนเธอร์แลนด์ สวีเดน สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามประเทศไทยต่างจากแคนาดาและญี่ปุ่นในเรื่องการกำหนดผู้มีส่วนได้เสียเนื่องจากประเทศไทยเปิดโอกาสให้ทุกกลุ่มเข้าร่วม

กระบวนการรับฟังความเห็นในขณะที่ยังคงดำเนินต่อไปและยังกำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการเท่านั้นเข้าร่วมกระบวนการรับฟังความเห็น สำหรับรูปแบบการมีส่วนร่วมพบว่าประเทศไทยกำหนดรูปแบบการรับฟังความเห็นที่เป็นทางการและตายตัวซึ่งต่างจากสวีเดน สหราชอาณาจักรและออสเตรเลีย ส่วนประเด็นเรื่องการสร้างเสริมศักยภาพของประชาชนในการมีส่วนร่วมนั้น ประเทศไทยไม่มีการสนับสนุนด้านการเงินและสร้างเสริมศักยภาพให้ประชาชนมีส่วนร่วมซึ่งต่างจากแคนาดาซึ่งรัฐได้จัดตั้งกองทุนการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อสนับสนุนให้ผู้ได้รับผลกระทบจากโครงการเข้าร่วมกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน

การเมืองสร้างสรรค์ประเด็นการบริหารงานภาครัฐ (Creative Politics for Public Administration) ซึ่งนำเสนอแนวคิด และรูปแบบใหม่ๆ อันสะท้อนให้เห็นถึงการเมืองสร้างสรรค์ (Creative Politics) ผ่านปรัชญาจริยธรรมการบริหารงานภาครัฐ การดำเนินงานขององค์กร โดยเน้นการถอดบทเรียนจากการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นหลัก อันถือเป็นปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญของความเป็นการเมืองสร้างสรรค์กรณีการบริหารงานภาครัฐ ทั้งในระดับภายในองค์กร และในบริบทสังคมทั่วไป

ประโยชน์ สังกสิน กล่าวว่า แนวคิดเชิงจริยธรรมในโลกตะวันตกสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ยุค คือ (1) แนวคิดเชิงจริยธรรมในยุคกรีกโบราณ (Ancient Greek Ages) ซึ่งมีนักปรัชญาที่สำคัญคือ กลุ่มโซฟิสต์ (Sophists) เพลโต (Plato) และอริสโตเติล (Aristotle) (2) แนวคิดเชิงจริยธรรมในยุคกลาง (Middle Ages) ซึ่งมีนักปรัชญาที่สำคัญคือ เซนต์ออกัสติน (Augustine) และเซนต์ อควีนาส (Thomas Aquinas) (3) แนวคิดเชิงจริยธรรมในยุคสมัยใหม่ (Modern Ages) ซึ่งมีนักปรัชญาที่สำคัญคือ มาเคียเวลลี (Niccolo Machiavelli) ฮอบส์ (Thomas Hobbes) ล็อก (John Locke) ฮูม (David Hume) คานท์ (Immanuel Kant) เบ็นธัม (Jeremy Bentham) และมิลล์ (John Stuart Mill) และ (4) แนวคิดเชิงจริยธรรมในยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodern Ages) ซึ่งมีนักปรัชญาที่สำคัญเช่น ฟูโก (Michel Foucault) และเดริดา (Jacques Derrida) เป็นต้น นอกจากนี้ ผลจากการศึกษายังพบว่าเกณฑ์การตัดสินเชิงจริยธรรมในโลกตะวันตกสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ (1) เกณฑ์การตัดสินเชิงจริยธรรมที่มีลักษณะสากล (2) เกณฑ์การตัดสินเชิงจริยธรรมที่มีลักษณะสัมพัทธ์ และ (3) เกณฑ์การตัดสินเชิงจริยธรรมที่มีลักษณะกึ่งสัมพัทธ์

กุลประภัสสร รำพึงจิตต์ และ ภัทรภร จำเริญ กล่าวว่า ระดับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐของสถาบันการพลศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.72$, $\sigma = 0.66$) และรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐของสถาบันการพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 มีจำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ ปัจจัยการมุ่งเน้นบุคลากร ($\beta = 0.43$) ปัจจัยการนำองค์การ ($\beta = 0.31$) ปัจจัยการวัดวิเคราะห์และจัดการความรู้ ($\beta = 0.19$) ปัจจัยการวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ ($\beta = 0.14$)

ปัจจัยการมุ่งเน้นระบบปฏิบัติการ ($\beta = 0.12$) และปัจจัยผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\beta = 0.10$) ส่วนปัญหา อุปสรรค และแนวทางการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐสามารถสรุปได้ว่าประกอบด้วย ปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการแก้ไข ด้านการศึกษา ด้านการกีฬา ด้านบริหารจัดการ และด้านการวิจัย

จิรศักดิ์ โฟกาวัน กล่าวว่า รูปแบบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ : การสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์อย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม คือ 1) กิจกรรมให้ความรู้และรู้จักสื่อ 2) กิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย ประเภท และวิวัฒนาการของสื่อ 3) กิจกรรม DQ ความฉลาดทางดิจิทัล เมื่อผู้เรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับสื่อแล้ว การให้ความรู้เกี่ยวกับ 8 ทักษะ เป็นทักษะที่เด็กเยาวชนยุคใหม่ควรเรียนรู้ในการเป็นพลเมืองยุคดิจิทัล เมื่อทุกองค์กรมีความพร้อมและตระหนักเห็นความสำคัญในการสร้างพลเมืองที่รู้เท่าทันสื่อ กระตุ้นเตือนให้รู้จักใช้สื่อได้อย่างสร้างสรรค์และเกิดประโยชน์ได้นั้นควรผ่านการจัดกิจกรรมตาม LINE Model ซึ่งประกอบไปด้วย L = media Literacy คือ การรู้เท่าทันสื่อ I = Intelligence คือ ความฉลาดรู้ N = Network คือ เครือข่าย E = Empower คือ เสริมอำนาจ

บุญลดา คุณาเวชกิจ ร่วมกับ **ณรกรมล เล่าห์รอดพันธ์** และ **ภัครพล แสงเงิน** กล่าวว่า ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อคิดเห็นว่าควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่พร้อมต่อการทำงานในองค์กรแห่งความสุข บรรจุในหลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ สรุปเป็นข้อค้นพบในวิชาองค์กรสร้างสุข โดยมีรายละเอียดเนื้อหาวิชาจำนวน 12 บทเรียนได้แก่ 1) เปิดใจ 2) เข้าใจธรรมชาติขององค์กร 3) อดทน คิดบวก ให้อภัย 4) วัฒนธรรมสร้างสุข 5) ผู้นำสร้างสุข 6) นโยบายสร้างสุข 7) รับมือกับคนยาก ๆ 8) การสื่อสารสร้างสุข 9) มองปัญหาให้ไม่เป็นปัญหา 10) การสร้างเป้าหมายร่วมกัน 11) คุณค่าในตนเอง 12) จิตสาธารณะ โดยทั้ง 12 บทเรียนในรายวิชานี้เป็นไปตามผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความสำคัญ และคำนึงถึงความต้องการทั้งพนักงานและองค์กร ทั้งนี้เพื่อสร้างให้เกิดความผูกพันและความรักในองค์กร ดังนั้นผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปถ่ายทอดให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้ความพร้อมต่อการทำงานเข้าสู่องค์กรแห่งความสุขอันนำมาซึ่งความยั่งยืนขององค์กร

จิรารวรรณ บุญคำภา กล่าวว่า โดยคณาจารย์วิทยาลัยฯ แบ่งเป็นตำแหน่งอาจารย์ จำนวน 20 คน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำนวน 5 คน ด้านความคิดเห็นทางด้านแนวคิดการพัฒนางานวิชาชีพ การเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ซึ่งอยู่ในระดับมาก เช่น แนวทางหนึ่งในการพัฒนาด้านวิชาชีพอย่างต่อเนื่องตลอดชีพ สะท้อนให้เห็นความก้าวหน้าทางวิชาการและความสามารถในการพัฒนาทักษะทางวิชาการและความเชี่ยวชาญโดยอาศัยมาตรฐานหลักเกณฑ์พิจารณาจากความรู้ความสามารถ ทศนะการขอตำแหน่งทางวิชาการ อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ภาระงานในปัจจุบันส่งผลต่อการทำผลงานทางวิชาการ ซึ่งวิทยาลัยฯ มีการสนับสนุนงบประมาณในการทำงานวิจัย และทศนะที่ไม่ควรนำมาเกี่ยวข้องกับการประเมินผลงานทางตำแหน่งวิชาการ คือ การประเมินจาก

ประสบการณ์โดยไม่จำเป็นต้องเสนอผลงานทางวิชาการ ภาพรวมการเปรียบเทียบ การเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการของระหว่างอาจารย์และผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ พบว่า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์จะมีความรู้ความเข้าใจในเกณฑ์ ระเบียบการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการเป็นส่วนใหญ่ในทุกๆข้อกำหนด ด้วยมีประสบการณ์ในการขอตำแหน่งมาแล้ว เพียงศึกษาเกณฑ์เพิ่มเติมที่จาก ก.พ.อ. มีประกาศปรับเปลี่ยนแต่ละปี

นภาพร อุดมลาภ กล่าวว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีมีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานด้านการเงินและบัญชี อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการเงินและบัญชี ด้านบริหารจัดการทางการเงินและบัญชี และด้านการควบคุมคุณภาพงานการเงินและบัญชี โดยสรุป เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีควรให้ความสำคัญกับการมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานด้านการเงินและบัญชีให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ภายใต้ความถูกต้องตามหลักของกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และจัดลำดับขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อให้งานสำเร็จและมีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด และควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอ่านและตีความเอกสารการปฏิบัติงานหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามหลักกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับและคำสั่งต่าง ๆ ให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพื่อสามารถที่จะปฏิบัติงานให้ถูกต้อง แม่นยำ ตรงตามวัตถุประสงค์นั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มณฑนา จาดสอน และ อานนท์ ศักดิ์วรวิชญ์ กล่าวว่า ค่าใช้จ่ายสูงขึ้นตามอายุ และเพศ ชายมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าเพศหญิง แต่ในช่วงอายุ 80 ปี เป็นต้นไป เพศหญิงจะสูงกว่าเพศชายและสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังสูงขึ้นตามอัตราเงินเฟ้อทางการแพทย์ที่ใกล้เคียงกันในแต่ละปี และจากสมการเส้นโค้งค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการรักษาพยาบาลต่อครั้งที่สร้างขึ้นทำให้เห็นว่าค่าใช้จ่ายจะสูงขึ้นทุก ๆ ปี โดยเฉพาะในสิทธิข้าราชการที่มีแนวโน้มสูงขึ้นมากกว่าในทุก ๆ สิทธิ และงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ในการประเมินทางคณิตศาสตร์ประกันภัย (Actuarial valuation) ของค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของสิทธิข้าราชการในอนาคต เพื่อเป็นแนวทางในการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินหรือกำหนดมาตรการรองรับให้เหมาะสมต่อไป

ปิดท้ายด้วย บทวิจารณ์หนังสือ ซึ่ง **Sida Sonsri** ได้สรุปว่า the Book entitled “Southeast Asia: Past and Present” published in 2018 authored by SarDesai, D. R. covers all details of Southeast Asian countries from the cultural heritage in the early Southeast Asia up to the 2010’s. It concentrates more on the history than the contemporary period. It will be more useful for Southeast Asian students if the contemporary issues and problems are discussed in individual country, and updated the data of each country up to the present. The special characteristic of this book is Chronological Charts which gives the details of the early history up to 2010’s and the tremendous reading list in each chapter

วารสารการเมืองการปกครอง

ช

ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม - เมษายน 2563

กองบรรณาธิการหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความและบทวิจารณ์หนังสือทั้งหมดในวารสารฉบับนี้จะเป็นอีกหนึ่งความมุ่งมั่นของวารสารที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแหล่งข้อมูล องค์ความรู้ และพื้นฐานแนวคิด อันนำไปสู่การพัฒนาต่อยอดต่อการเรียนการสอน การค้นคว้าวิจัยด้านสังคมและการเมือง และการยกระดับประเทศทั้งระบบเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการนำประเทศไทยสู่ระดับการการเปลี่ยนแปลงเพื่อจะนำไปสู่การสร้างสรรค์การเมืองการปกครองในท้ายที่สุด

กองบรรณาธิการวารสารการเมืองการปกครอง